

יום ב' - פרשת כי תצא

דאבוס – שווייץ

איתא **ברבינו בחיי**, שיש שמונה דרגות בביטחון. דרגה ראשונה הוא ילד שבטוח באימו כגמל עלי אימו, הוא לא יודע מאיפה יש לה לתת לו, אבל כל מה שהתינוק צריך מיד בוכה ומקבל. דוד המלך כותב בתהילים אם לא שויתי ודוממתי נפשי, כגמל עלי אימו, כגמל עלי נפשי. ופירוש רש"י שם: הנני עליך כמי שאין לו ידיים ורגליים, כגולם מוטל לנגדך.

הפרי הארץ מביא את הרבינו בחיי, ואומר: בעצם אדם נולד ככה, רק אחרי זה אדם מוריד ממידת הביטחון שיש לו בהקב"ה, מתחיל לשאול שאלות, עבודת האדם הוא לחזור למצב של כגמל עלי אימו, וזה בעצם כל הדרך של ר' אשר לדעת שכל מה שיש לנו הוא מהקב"ה.

הרבינו בחיי מונה עוד דרגות בביטחון. כשהילד גודל קצת הוא מבין שהאוכל מגיע מאימה. אחרי זה הוא שם לב שכל מה שיש לה בא מאבא. ואחרי זה הוא שם לב שיכול לב ולא צריך את ההורים בעסק. ואחרי זה מגיע לשלבים שלא יכול ואז מתעקש ומתפלל. ואחרי זה מגיע להבנה שיש דברים שיותר קל להשיגם ויש דברים שיותר קשה להשיגם. ואחרי זה מגיע להבנה שאפילו מה שיש לו הוא לא שלו אלא הכל מאתו ית', עד כאן הכל הולך עם הבנה, אדם מבין שזה מגיע מאיזה מקום, אדם מבין שזה הקב"ה.

אבל מדריגה השמינית שביטחון הוא לחזור למצב הראשון של כגמל עלי אימו, אבל זה אך ורק כשהכל הולך הפוך על הפוך ממה שאני תכננתי, ומסביר: כל זמן שאדם מצטער מן השפלות והירידה שירד אליו, עוד לא הגיע למדרגה השמינית, הוא עומד בנקודה של חכמה עליונה, אבל לא מוכן להיכנס שם, אבל אדם צריך לדעת שזה מגיע למנף אותו שייתן הכנעה ולחזור למצב של כגמל עלי אימו ולדעת באמת שאין הבנה ואין השגה והכל מאתו ית' שמו, וזה הפתח לגן עדן. לפני שנכנסים לגן עדן יש חרב המתהפכת שאפשר להיחתך שם, אדם חייב לבטל את הישן ועוד לא מקבלים את החדש, וצריכים לעמוד בנקודה הזאת ולשתוק ולשתוק עד הסוף, לך דומיה תהילה.

טוב ד' לכל, אדם חייב להגיע להכרה שאצל הקב"ה יש רק טוב, ואין רע כלל, רק בעולם הזה יש רע, מאתו לא תצא הרעות והטוב שם זה כולו טוב, וכל זמן שאדם לא מחליט את זה לא מתחיל שום דרך, הילד הקטן בוכה ומקבל כל מה שצריך, הוא לא יודע ממהו אחר, בשבילו זה הכי טוב, הוא לא בוחן את זה ולא מבקר את זה, ככה אנחנו צריכים לחיות עם הקב"ה, יותר ממה רוצה לינוק הפרה רוצה להניק. האימה יש לו תענוג גדול מעצם הבקשה של התינוק, על אף שזה בא על ידי בכי ולעיתים בדרכים יותר קשים.

אותו דבר הקב"ה יש לו תענוג מהבקשה שלנו, אבל לא בקשה תביא לי, אלא בקשה שאני רוצה להיות איתך, ילד קטן רק מרגיש יש שאומרים שעד גיל מסוים כלל לא רואים, אבל עצם הרגשה שהאימה כאן מרגיעה את הילד ומאז הוא שמח ומאושר, כי כל החלום שלו הוא להיות ליד האימה. אותו דבר אנחנו צריכים לרצות להיות ליד הקב"ה, ואני קרבת אלוקים לי טוב, אין מציאות להיות לידו ממש אבל קרבת אפשר, וכבר נרגעים בזה, הכל הוא במוח ובאמונה וזה לא מוחשי. כי אנחנו מוגבלים ולכן אנו לא מבינים כל דבר, ואוי ואבוי אם היה לנו הקב"ה שאפשר להבין אותו. הקב"ה אינו גוף ואינו משיגי הגוף, אבל הקב"ה לא תמיד משאיר אותנו באי הבנה.

אומרים באנעים זמירות, בצל ידיך, אנחנו רק בצל ידיך ולא יותר מזה, אבל הומה ליבי אל דודיך, אדם מרגיש טוב עם זה, להיות עם הקב"ה אדם מרגיש שזה נעים נחמד טוב ללב, גם הגוי מרגיש טוב עם הקב"ה, על כל דולר כתוב שמאמינים בהקב"ה, אבל ההבדל הוא איפה שזה לא מסתדר לו, הגוי נופל שם כי הוא חייב להבין, אבל יהודי יודע נכון שאין הבנה אבל חבל להפסיד את הקשר שיש לי כרגע עם הקב"ה, בשבילי זה יותר חשוב מלהבין משהו, אדם חייב לעבור לאמונה, כי אדם מוגבל וגם הקב"ה אינו גוף ולא משיגי הגוף.

המקום ששם עוברים מהבנה לאי הבנה נקרא תוהו ובוהו, הקב"ה הוא אין סוף ב"ה, ואחרי יש קו ואחרי זה מידות ומשם נתהווה הבריאה, תוהו ובוהו נמצא בין היש לאין, ויש לנו שתי סוגי תוהו ובוהו, אחד בחכמה עליונה, ואחד בחכמה תתאה ושם רק מתחילים משהו, וכן הלאה בכל שלב בבריאת העולם יש תוהו ובוהו, בעולם הזה יש לנו תוהו ובוהו אחד גדול, מי שאומר לך תיכנס לכאן ויהיה לך מאה אחוז הצלחה הוא שקרן, כי כאן בעולם יש תוהו ובוהו ואין שום וודאות כלל.

כל פעם שיש לאדם הגבלה זה מביא אותי לחיות עם הקב"ה, הנחש בצרכים שלו אין שום הגבלה, ולכן הוא באמת לא מחובר עם הקב"ה כלל, כל הגבלה כואב לי, כי פתאום לוקחים לי את השליטה

שלי, יש כאלו שאומרים להקב"ה אני כבר הולך איתך המון שנים ולמה אתה עושה לי את זה, בבקשה תסביר לי למה. אבל ברגע שאדם רוצה להבין זה אומר שאתה לא רוצה לחיות עם הקב"ה, אצל הקב"ה אין הסברים אש אוכלה הוא, אש הוא דבר הכי עדין בעולם וגם זה אש אוכל אש, כל אש רוצה לחזור למעלה להקב"ה, כי כאן למטה אין כלום הכל מוגבל, קח אש קטן שום אותו ליד אש גדול מיד הם מתחברים, כי כל אחד רוצה להתבטל לאש הגדול.

הזוהר הק' אומר באש יש קודם אדום ואחרי זה צהוב ואחרי זה כחול, ואחרי זה לבן, ושם האש האמיתי איפה שאין כלום, נכון אתה לא רואה כלום אבל תשים את היד שלך ותראה שזה נשרף. מסופר על כמה מצדיקים שהיו שמים את הידיים מעל האש לראות האם הם צדיקים, אם היד נשרף סימן שאתה עוד לא כזה צדיק גדול, ואם זה לא נשרף סימן שאתה צדיק.

מסופר על **הבריסקער רב** שבכל מוצאי שבת היה שם היד מעל אש לראות האם הגיהנם שולטת בו או לא. וראה שהיד שלו לא נשרפת וראה מזה שהגיהנם לא שולטת בו. יום אחד הגיע חסיד בריסק **לר' אשר** וסיפר לו את העובדא הנ"ל על הבריסקער רב. וענה: לפעמים היצר הרע מסכים גם לזה, ואותו תלמיד נעלב ומאז הפסיק להגיע לר' אשר.

ר' אשר אמר שפעם אחד הרגיש חלש מאוד, ונפל למשכב, וככה שכב ארבע שבועות. ואמר לעצמו שכל הזמן הזה היה לי הרבה זמן לחשוב על דברים. ואמר אני מדבר כבר ארבעים שנה שיש בורא ומנהיג לבירה, אני מבטיח לאנשים ילדים, פרנסה, שידוכים. ואמר לעצמו הקב"ה איפה היית כל השנים האלו. ומרוב מחשבה התחיל לחשוב אולי אני טועה בהקב"ה, ואז הגיע למסקנה אתה חושב שאתה מדבר ואתה מביא את הישועה, ברגע אחד אני מכבה לך הכל ואין לך שום דבר, ומזה הגיע למסקנה ששום דבר לא שלו אלא הכל מאתו ית' שמו. כלומר ברגע שלוקחים טיפה לעצמו שם מתחיל הבעיה.

טוב לי כי עיניתי למען אלמד חוקיך, כל אחד יש לו כאבים, אבל הפתרון לזה הוא הדרך שזה שווה לכולם, אני הייתי אצל **ר' אשר** רק פעם אחד לחצי שעה. חוץ מזה אני עמדתי בחוץ והקשבתי איך שענה לאנשים. הנוסח היית שאנשים היו שואלים בשקט והוא היה עונה בקול. כל אחד יש לו את הכאב שלו ודרכו הוא מגלה את הקב"ה בעולם. טוב לי כי עיניתי למען אלמד חוקיך אני עובר מה שאני עובר ואז אני ממשיך זאת הלאה לאלפים ורבבות יהודים בעולם, חוקיך הכוונה בלי הבנה ובלי השגה כלל, כי רק על ידי הכאב והתוהו ובוהו אפשר להגיע להקב"ה.

טוב לי כי עיניתי, איזה טוב יש בעינוי, אלא ברגע שכואב לי סימן שחייתי את הקב"ה עם הבנה ועם השגה, יש סבל ויש כאב, לא כל כאב הוא סבל, אדם שנוסע לחופש יש לו הרבה כאבים על הדרך, ולמה הוא לא סובל מזה, כי יש לו תקווה, וברגע שחותרים לי את התקווה מיד אני נותן בעיטה לכל העולם, אבל אין דרך אחרת להגיע להקב"ה רק על ידי הכאב והסבל, ורק על ידי הפוך על הפוך. ולכן ברגע האמת ברגע של כאב והסתר שם או שאני לא נכנע ואז מתחילים עוד פעם, או שאני נכנע ואז ממשיכים עוד יותר למעלה, כי זה אין סוף וכל פעם ממשיכים עוד ועוד.

הדרך להגיע להקב"ה הוא לתת הכנעה לצדיק ומשם נותנים הכנעה גם להקב"ה, אבל הכוונה אינו לתת הכנעה לבשר ודם אלא משם להגיע להקב"ה, כי כל החיות של הצדיק הוא מאת הקב"ה, טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף, ברגע שאני מקבל רעיון זה הרבה יותר מכל העסק. בקבוק קטנה של חומר בעירה יכול לשרוף את כל העיר או להאיר את כל העיר. אמונה הוא כוח גרעיני של האין סוף, עוז וחדווה במקומו, עוז וחדווה הוא רק כשהקב"ה הוא במקומו, אבל יתכן להישאר עם השליטה שלי ובצדק ואז אני לא מחובר, אבל עדיף לי להיות במקומו ששם אין הבנה והשגה אבל אני עם הקב"ה מאשר בצדק ולנסות להבין ולהשיג.

יש אנשים שהכל נוסע להם לפי התוכנית, למדו בשיבות הכי טובים, וקיבלו סמיכה, יש לו ילד כל שנה, מחתנים כל שנה, בקיצור הצליח שלא לבוא לידי ניסיון, וזה אומר שהקב"ה לא רוצה אותם לידו, לעומת זאת יש כאלו שהקב"ה רוצה אותם לידו, ולכן אצלם הכל הולך הפוך על הפוך, דוד המלך אומר בפרק סט, ואקווה לנוד, דוד המלך היה מסכן וחיכה שמישהו יזדהה אתו ביחד, אבל ואין לא מצא כזה אדם, ורק מצאתי אנשים שצוחקים ממני כל הזמן. כלומר הקב"ה מביא לך את הכאב רק כדי שתחיה אותו ביחד.

כל אחד שעובר משהו סימן שיש לו את הכוחות לעבור את זה, ואין מישהו אחר בעולם שיכול לתקן מה שהוא יכול. **ר' אשר** היה אומר: אני עברתי מה שעברתי, והגעתי לאן שהגעתי, אני אומר לכם תתחילו מאיפה שאני נמצא כרגע ולא תצטרכו לעבור מה שאני עברתי, אבל אם אתם לא רוצים, תתחילו לבד, ואז תעברו מה שאני עברתי, ויתכן שלא תגיעו לאן שאתם יכולים להגיע, וזה העניין

ללכת לצדיק כי דרכו אני יכול להגיע לאיפה שאני צריך להגיע. אדם שמחובר לצדיק יכול להמשיך מאיפה שהוא אוחז, אבל אדם שרוצה לשפוך את החלב של הצדיק שיישאר לבד ואז לא יגיע לאף מקום בעולם. רק על ידי שאני מחובר לצדיק אני יכול להגיע לחיות עם הקב"ה, אם לא מיד יהיה קושיות על הצדיק ועל הקב"ה. ההבדל הוא שאצל הצדיק יש קצת רגשות וממשות, אבל העיקר הוא להגיע להקב"ה.

גם הצדיק כל זמן שהוא כאן בעולם הזה הוא חייב ליפול, אין מציאות להתבטל לגמרי להקב"ה, כי אם כן אתה כבר לא כאן, ולכן הקב"ה עוזר לך כל הזמן לחזור אליו ית', וזה על ידי הכאבים שיש לנו בזה אנו חוזרים להקב"ה, וזה החיות רצוא ושוב.

איתא בבעש"ט הק': דכשמכריזין בת פלוני לפלוני נאספים כמה זוגים שקרים, ונאחזים ונסבכים בהדי האי זווגא שהכרוז יצא עליהם, וחד בחד כי סביך, אי אפשר לפטרם בניקל, נפש לא קונים בקלות אלא צריכים לעבוד על זה וללכת שלב אחרי שלב, קולה מכניסים כמה שקלים למכונה ויוצא שתייה, אבל נפש זה עבודה. וחייבים המון סבלנות לאורך כל הדרך. רק יש שנפטרים מהם על ידי שנדברים זה בזה להתחתן. ברגע שמתחילים לדבר על השידוך הנכון מיד הסטרא אחרא רואה שזה יותר הוא לא יבוא ומיד עוזב אותו.

אותו דבר אדם נכנס לחנות כדי לקנות, מיד הקב"ה הכתיב לך איזה חנות תיכנס ומה תקנה וכמה יעלה, אבל עד אז מגיע הסטרא אחרא ומנסה גם להיכנס לעסק, ולכן המוכר מפריע לך, פתאום אתה לא יודע לאיזה חנות להיכנס, ומתחילים להתווכח על המחיר, ולכן כדי שזה לא יקרה אומר הרה"ק **מקאברין זי"ע** עצה טובה לאדם לפני שיוצא לקנות, שיתפלל להקב"ה שיזמין לו החנות הכי טובה ולחפץ הכי טוב ולמחיר הכי טוב, ואז בוודאי יצליח בדרכיו. וברגע שאדם חושב שהוא זה שמחליט דברים כאן בעולם, מיד הוא יכנס לסחרור ולא יצליח לקנות כלום. וברגע שאדם אומר לעצמו איפה שאני רק הולך הקב"ה בוודאי יעזור לי להצליח, אז בוודאי שיצליח, ואז כל הסטרא אחרא בורחים ממנו.

ברגע שאדם חי עם הקב"ה משם יתפרדו כל פועלי און, עכברים ומקקים מגיעים רק כשיש חושך, ולכן כשיש לך חנות תישאר אור פתוח ואז כולם יברחו משם. וברגע שלא חיים עם הקב"ה מיד כל החברה האלו נמצאים אצלך ולידך. אדם שחי עם הקב"ה חוסך לעצמו בלגון, אם זה לא בשבילי אז אני רוצה שהשני לא ירצה ג"כ. יש אנשים שמחכים חודשים לשידוכים, למה, כי הם חושבים שהם מנהלים את העולם, וברגע שמשחררים מיד ימצאו את הנכון. **הלעלובער רבי** היה סוגר שידוך עם הצעה ראשונה שקיבל. אבל יש אנשים שממלאים פנקסים שלימים עם הצעות.

יש אנשים שחושבים שהקב"ה חייב להם, ואז מסתובבים עם פנים עצובות, אבל מי הקדמני ואשלם, מי חייב למי, הלא אנחנו חייבים להקב"ה, הלא הוא נותן לנו כל מה שאנחנו צריכים בעולם, ומה אנחנו נותנים לו בחזרה.

יש שנפטרים מהם על ידי שנדברים זה בזה להתחתן, ומהם יש שנפטרים על ידי שמתוועדים להתחתן, ומהם יש שנפטרים על ידי התקשרות בתקיעת כף, או ראשי פרקים או תנאים, עד שנפטרים מכולם. וזה הסיבה שאצל חסידים מאוד הקפידו לא לפרק שידוך אחרי התנאים, ולכן מסביר שזה הסיבה למה באירוסין שוברים כלי חרס, ובחנתונה כלי זכוכית, כי כלי חרס שבירתן זו טהרתן, אבל כלי זכוכית אפילו שנשבר יש לו תקנה, כי על ידי החתונה אפשר לפטרה על ידי גט.

כלומר אדם צריך לדעת ברגע שהוא הגיע למקום מסוים זה מצב סגור כמו אחרי האירוסין, והקב"ה רוצה עכשו קשר מיוחד דווקא במקום הזה. לפעמים עושים שידוך ומגלים אחרי זה בעיות, אצל חסידים מתחתנים ואם רוצים אחרי זה להתגרש אפשרי. למה, כי אם הקב"ה הביא לי זאת זה הכי טוב בשבילי, ואפילו שאני לא מבין, כי המוח לא יותר גדול מכף היד שלי והקב"ה בלי סוף ובלתי גבול. ולגדולתו אין חקר.

אדם לא יכול להחליט כמה הצעות הוא חייב לעבור, זה כבר חשבונות שמים, אבל השאלה מה אתה עושה עם המצב, אדם שחושב שהוא מנהל את העסק אז מרגיש דפוק כל הזמן, וממשיך להרגיש ככה כל הזמן. ותמיד הוא יסבול כי תמיד יהיה כאן גבול, וברגע שאני חי ואני קרבת אלוקים לי טוב, אז דווקא איפה שלא הולך שם מרגישים חיבור הרבה יותר מאיפה שכן הולך. כשהולך שם יש לי הבנה, וכשלא הולך אני חייב לחיות עם אמונה.

יש כאלו שיכולים לחיות בעולם הזה ולא לשמוע את הדיבורים האלו, הסיבה לכך הוא, כי ככה הקב"ה רוצה, ומי שכן זוכה לשמוע את הדיבורים האלו אומר **הפרי הארץ** שידע שאלפים ורבבות מבני ישראל מחכים לך שתאיר להם את החיים.

לפעמים אדם מתכנן לעצמו משהו ופתאום נתקע וזה לא הולך, מיד עושה חשבון מה הולך כן, אם אני מצליחן למה נכשלת, אלא מיד מתחיל להאשים את כל העולם כולו העיקר לא לתת הכנעה להקב"ה. פעם אחד היה לי טיסה וזה נדחה לעוד כמה שעות, מיד כולם התחילו לקחת עורכי דינים ולתבוע את החברה, התחילו לחלום על הכסף שיעשו ועל המלונות שיהיה להם, ואני אמרתי להם חבל להתעסק עם שטויות עכשיו יש הזדמנות לחיות אחד עם הקב"ה וחבל להפסיד זאת.

אספרה כבודך ולא ראיתך, אי אפשר לראות את הקב"ה, אבל מזה שאני מצליח אני יכול להגיע ולראות מה שאני כן מצליח שזה לא אני אלא הקב"ה. אדמך אכנך ולא ידעתך, אצל הקב"ה אין הבנה כלל, רק חיבור אחד אתו ית', הנך אחד בכל הדמיונות. ומה שאני משיג מהקב"ה זה רק טיפה מן הים מכבודו ית' שמו. דימוי אותך ולא כפי ישך, כמה דמיון שאני יכניס שזה אתה תכלית זה לא אתה, כי אפשר להשיג אותך. אבל דמיון שיש אם זה שקרים או אכזבות, שם הקב"ה נמצא, לך דומיה תהילה, בכל מצב תשתוק ושם הקב"ה נמצא.

יום ג' - פרשת כי תצא

בפסוק כתוב: זכור את אשר עשה לך עמלק. בגמרא. כל זמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין לבן לאביהן שבשמים היו מתגברים. לכאורה איך זה שרק מסתכלים כלפי מעלה מיד מתגברים, הלא במציאות הפחד נמצא, עמלק נמצא לפנינו, ואיך זה עוזר?

אלא איתא בדברות המגיד, ונקדים תחילה פירוש הפסוק אני לדודי ועלי תשוקתו. לכאורה קשה מהו הכוונה אני לדודי, ממתי אפשר לומר כן, וגם על איזה תשוקה מדברים כאן. וגם עוד ב' פסוקים דסתרי הדדי, בפסוק אחד אומר עיני ד' אל צדיקים, ובפסוק ב' אומר עין ד' אל יראיו למיחלים לחסדו. קשה האם מדברים על שתי עיניים או על עין אחד.

ואפשר לומר על פי הידוע שיש ב' מיני עבודת הבורא, סוג אחד הוא מידת הצדיק אשר שוקל תמיד בכל עת את דרכיו, וכל מחשבתו והסתכלותו על מעשיו, דהיינו באיזה דרך ישכון דרך אור ד', יש אנשים שהם אוהבים להיות מושלמים והכי טוב, ותמיד יחשבו לפני זה שמה שהם יעשו שזה יהיה הכי טוב בעולם, הכל חייב להיות הכי מושלם בעולם, ובאיזה מחשבה נקיה עושין נחת רוח להבורא, ובאיזה עבודת יוצאין ידי שמים, ובאיזה אין יוצאין, ולא זו הדרך דרך החיים.

בשנה הראשונה להסתלקות כ"ק אאמו"ר זצ"ל רצו שאני יתפלל לפני העמוד בימים הנוראים כנהוג. אבל אמרתי לעצמי כתוב שחייבים להיות מעל גיל שלושים, והייתי פחות, חייבים להיות מרוצה לקהל, וידעתי שאני לא, ועוד כמה דברים שכתוב שם שצריך להיות וידעתי שאין לי. וחשבתי לעצמי אם אני ניגש זה בטוח גאוה. אבל לחצו עלי ולא ידעתי מה לעשות.

הלכתי לר' אשר וסיפרתי לו את כל הנ"ל. ואז אמר לי: זאת אומרת אתה רוצה לעמוד בפינה כי אתה פחות מגיל שלושים ואינו מרוצה לקהל, ובה אתה חושב שאתה נקי מעניין, אם אתה תעשה ככה צריכים לשום בושם באף כדי לעמוד לידך, כי מסריח ממך מרוב גאוה שיש לך. אלא לך תתפלל לפני העמוד על אף שאתה צעיר מאוד ואינו מרוצה לקהל.

מקודם פגשתי אחד שאמר שעדיין לא מוכן לתפילה, כי עדיין לא נקי לגמרי. אמרתי לו שזה בדיוק מה שכתוב כאן שיש אנשים שמחפשים שלימות, ברור שיש כזה עניין, אבל אחד אנשים פשוטים וצריכים לעשות מה שצריכים וללכת להתפלל. אני שאלתי את הגאון רבי משה הלברשטאם זצ"ל ואמר לי, שצריכים לבדוק פעם אחד וללכת להתפלל. יש כזה מושג ברגע שנכנסים לעבודת ד' מתחילים להיות עסוק עם נקיות, בהלכה לא כתוב שצריכים כ"כ הרבה לבדוק, רק כשיש דחף יש בל תשקצו אבל כשאין אפשר להתפלל. נכון אתה רוצה שזה יהיה נקי בשלימות, אבל לא זו הדרך. נמצא לזה הצדיק יש ב' הסתכלות, על פילוס דרכיו במה יוצאין ובמה אין יוצאין. יש כאלו שמסתובבים שלא יכולים לכתוב וי על היום, כי לא היה בשלימות.

לאופוקי אם משיג בעבודתו איזה מחשבה נקיה, או איזה אהבה טובה, ומבין בדעתו שבה כבר יוצאין ידי שמים, ובוודאי זה האיש אינו עובד השי"ת, רק בשכלו ובאהבתו המצומצם מאוד בתוכו, הוא עובד בשביל עצמו. ולא חשב ולא השיג מחשבה גדולה ממנה.

והדרך הנכונה הוא, גם שם ידך תנחני. איפה שאתה נמצא במקום הנמוך הזה שם יש לך עבודה להכיר את הקב"ה, ושם ברגע שאדם נותן אמונה שאפילו הוא גשמי והמחשבות שלו גשמיות וכן הדיבורים והמעשיים כולם גשמיים, אבל אני עושה את המצווה כי הקב"ה אמר לי לעשותו, עם האמונה הזאת אדם מגיע למקום גבוה מאוד. כי אדם שעושה משהו כי סידר את עצמו לפני זה ומוכן וחשב שעשה כמו שצריך להיות, זה שווא ודמיון, וברגע שעושים כי הקב"ה אמר לעשות זה שלימות.

למה דברים שלא צריכים לעשות, לא חושבים ועושים, ולמה דברים שצריכים לעשות חושבים פעמיים ולא עושים בסוף. התשובה הוא, דברים שלא צריכים לעשות אדם מוכן לעשות כי הוא לא יפסיד, כי אם הוא לא יצליח אז לא, ידעתי שלא צריכים לעשות, אם אני דפוק אני יישאר דפוק. אבל דברים שצריכים לעשות אם אני לא מצליח אני כישלון, ושם אדם כבר נזהר ולא עושה כ"כ מהר.

כלומר אדם לא מוכן להיכנס לעבודה, ולכן עדיף לי לעשות דברים שלא צריכים לעשות ולהיות נכה, להרגיש נוח ונכות במסכנות, מאשר לעשות דברים שחייבים לעשות ולהיכשל. ולא להרגיש נוח בנכות, כרגע אני מרגיש נוח בנכות, ובכישלון אני לא ירגיש נוח בנכות, עדיף לי להיכנס לגאוה וייאוש או הפקרות ולהרגיש בטוח, מאשר להיכנס להכנעה ולהרגיש לא בטוח.

כתוב אצל יוסף, ויהי איש מצליח. לכאורה האם זה הצלחה, להיות בבית הסוהר. אלא מסביר **הדגל מחנה אפרים**, מצליח הוא מלשון וצלחו את הירדן. יוסף הצדיק הצליח לבקוע כל מצב ולפרק את החיצוניות ולחיות עם הפנימיות. ולחיות שאם הקב"ה שם אותי כאן זה הכי טוב בשבילי, וזה הצלחה בשבילי. אבל יש כאלו שרוצים להצליח ולא מוכנים שיהיה ויהי ד' מצליח שהקב"ה הוא מצליח. וברגע שאדם מצליח לבקוע מצב זה נקרא איש מצליח. כי הוא חי עם הקב"ה גם שם ידך תנחני, מבטן שאול שועתי אליך.

ומסביר שכתוב ואהבתך אל תסיר ממני. אני מוכן ללכת איפה שאתה רוצה, אבל ואהבתך אל תסיר אני רוצה לא לאבד את אהבה שלך, כי אני עסוק כל הזמן עם אהבה שלי. כתוב והגיתי בו יומם ולילה. בפשטות לומדים ללמוד כל היום. אבל המגיד מסביר, והגיתי להיות קשור להקב"ה כל הזמן גם כשלא הולך לי כלל.

נמצא בשעה שעוסק במשא ומתן גשמיים מקיים מצות הבורא יתברך, וגם לומד תורת ד' במחשבה, נמצא איש שהוא עוסק במשא ומתן כל ימיו אפשר לומר שהוא צדיק גמור, וקיים הפסוק והגית מלשון והגיון ליבי שהוא במחשבה, אך כל זה כשהוא עוסק באמונה, אך אם עוסק שלא באמונה, נמצא אינו מקיים גם הפסוק והגית.

ומסביר, **ובודאי זה האיש אינו עובד השי"ת, רק בשכלו ובאהבתו המצומצם מאוד בתוכו**, וזה לא אהבתך אלא אהבתו, **ולא חשב מחשבה גדולה ממנה, או אהבה הגדולה מאהבתו אהבת האין סוף**, כי כזה אדם אוהב את עצמו, אבל הקב"ה רוצה גם שם ידך תנחני, טוב לי כי עיניתי למען אלמד חוקיך, **אשר נשפע ממנו יתברך לעבדו באהבתו יתברך**, והוא רוצה שתכיר שזה ממנו יתברך, בין אם זה מוצא חן בעיניך ובין שזה לא ככה.

כמו שאנו שואלין ואהבתך אל תסיר ממנו כו', אני מוכן להיכנס איפה שאתה רוצה, אבל אני רוצה להישאר מקושר איתך, **בודאי לא השיג זה**, אלו שרוצים רק מה שהם רוצים ולא מה שהקב"ה רוצה, לא מגיע להקב"ה אף פעם, **לכן הבין בדעתו שאין למעלה משכלו ומכל מידותיו, ולכן כבר יצא ידי שמים**. ולכן רק מה שמבין ומשיג זה מה שיש, ולא מחפש משהו אחר. אבל צדיק כזה הוא עין ד' אל יראיו, רק כשהוא מצליח הוא עם הקב"ה. הוא גם צדיק, אבל הוא מחפש שלימות.

אבל כזה צדיק שמוכן לעבוד את הקב"ה בכל מקום ומצב, ולצעוק אליך זעקו ונמלטו, ולא בושו, אנשים בדרך כלל מתביישים שהגיעו לכה מקום נמוך, אבל הקב"ה רוצה שאפילו שאתה נמצא שם אל תתבייש כלל. ולכאלו צדיקים יש שתי עיניים, מתי שהולך להם ומתי שלא הולך להם. ודווקא מה שלא הולך מגלה לי ואהבתך, אבל אדם שהולך עם הקב"ה רק כשהולך, זה לא ואהבתך אלא אהבתו.

ועל זה נאמר עיני ד' אל צדיקים, פירוש ב' הסתכלות על הבורא ב"ה יש להצדיק, אבל מי שזכה ליראת הרוממות למידת אין, שיראה היא אותיות ראי"ה, שרואה תמיד בעין שכלו גדולת הבורא ויראת הבורא, יזכה למדרגת החכמה. הקב"ה לא נהיה גדול בהצלחות שלך, ולא נהיה קטן בשפלות שלך, הקב"ה ברא את העולם שיהיה לו דירה בתחתונים, ואדם שחי ככה יזכה למדרגת החכמה. **וחכם מה הוא אומר, שכל מעשיו הגדולים ומחשבותיו הנקיים ויחודיו הנוראים נחשבים בעיניו למה ולאין ועדיין לא יצא בה ידי שמים, רק ישאל תמיד מאת הבורא יתברך שישפיע לו חכמתו ואהבתו ויראתו האין סוף, שבלא זה הכל כאין וכאפס**.

אדם שחושב על השלימות שלו, אז כל דבר שלא בשלימות מיד אני מוחק אותו מהרשימה, וברגע שאני חי שהשלימות שלי הוא השלימות של הקב"ה, אז אפילו מה שלא הולך נכון אצלי זה חיסרון אבל אצל הקב"ה אין חסרונות כלל. ולהגיע לזה, אדם צריך להחליט שהוא לא השלימות ורק הקב"ה יכול להשלים לו להיות שלימות. למה נקראו ישראל שולמית, כי הם מוכנים לחיות עם הקב"ה מהאי שלימות ולדעת שרק אצל הקב"ה יש שלימות.

וכל חיות וקיום העולם משפע ומחיותו, הצדיק הזה משפיע חיות ושפע לעולם. מסופר שראש ישיבה אחד הגיעו **להסטמערער רב** ואמר לו שיש לו ישיבה עם שמונים בחורים, שבעים ושבע מוצלחים, שלושה לא מוצלחים, ומה צריכים לעשות. ענה לו הסטמערער רב אלו שלומדים לא צריכים אותך, שום אותם בכל בית מדרש שאתה רוצה והם ילמדו, אותך צריכים בדיוק בשביל אלו שלא לומדים. וזה בדיוק השאלה בשביל מה הקב"ה צריך אותנו כאן בעולם הזה, מלאכים יש לו מספיק למעלה, אלא דווקא בשביל הזמנים החלשים שם צריכים את עבודה שלנו להכיר שם את הקב"ה.

וחשבתי להוסיף על מה שדברנו מקודם להיות מרוצה לקהל, אם אני לא הולך בדרך אז באמת אסור להתפלל לפני העמוד, כי אם יש אחד שאינו אוהב אותי אז בדווקא אני אגש לעמוד ואני יסדר אותו

שהוא יבכה וגם חזן לא יהיה לו, ולכן באמת אסור לגשת, אבל ברגע שאני הולך בדרך אני לא יעשה זאת, ולכן מותר לי לגשת להתפלל לפני העמוד.

נמצא זה האיש אין לו רק הסתכלות אחד לבד, אחד כזה שעסוק רק עם השלימות שלו, אז פעם זה בנקיות לפני התפילה, ופעם זה האתרוג או הלולב, וכן הלאה, כל היום הוא עסוק עם אלף דברים כדי שיהיה בשלימות. וברגע שהוא עסוק עם הקב"ה זה עצת ד' ולא עצות ד' בלשון רבים, הוא עסוק כל היום בדבר אחד רק עם הקב"ה. רבות מחשבות כשאדם רוצה להיות מה שהוא רוצה, אבל העיקר הוא ועצת ד' היא תקום, שזה לחיות אחד עם הקב"ה.

שלו אם אלף שנים יחיה, וכל ימיו ימי עבדו בעולם הזה אם היה עובד ד' בתמימות ובדביקות גדול, הכל כאין נגד הטובות הבורא אפילו רגע אחד אשר נתן לו הבורא יתברך חיותו וכל הצטרכותו, אפילו בשביל נשימה אחד, כלומר אדם יכול לעבוד כל החיים כדי להגיע לנשימה אחד להקב"ה. והכל חסד הבורא עליו כדכתיב עולם חסד יבנה, וכל מעשיו אינו יוצא ידי שמים, וזהו רק עי"ן ד' אל יראיו, ואז יראים האלה נאמר למיחלים לחסדו, פירוש לאהבתו יתברך, שיתבקש ממנו תמיד להשפיעו לו אהבתו יתברך, כי אהבתו המצומצם הוא כאי"ן.

וזה פירוש אני לדודי, פירשו כשאני לדודי שכל שאלתי ומגמתי על דודי, אפילו כשהמלך יגיד לי לנקות בית שימוש, אני מוכן, כי ברגע שהמלך אמר לי לעשות כן אני מוכן. אדם מגיע להקב"ה רק על ידי כישלונות, אין אדם עומד על דבר הלכה אא"כ נכשל בה. ואז זה תשובה מאהבה וזדונות נעשית כשגגות. ואני משליך על ד' יהבי, ואני שואל ממני תמיד שישפיע לי שכלו האין סוף וכל מידותיו יתברך עלי, כי בלא שפעו יתברך הכל כאי"ן המחלט, ובוודאי כל מעשי הכל בשביל דודי, אז הפועל היוצא מזה, ועלי תשוקתו, פירוש תשוקתו יהיה מוכרח עלי. פירוש תשוקתו יתברך מופיע עלי, ולא תשוקתי.

אלו שחיים בשלימות רוצים להכתיב להקב"ה מה לעשות, ואלו שחיים עם הקב"ה, אז מה שהוא עושה זה הכי טוב בשבילי. ברגע שיש לך רישיון נהיגה, אז או שאתה לומד לנהוג, או שאתה מוריד את כל העצים והאנשים ומתחיל לנסוע. או שאתה רוצה שתשוקתו יהיה תשוקתי, או שתשוקתי יהיה תשוקתו.

אותו דבר עם עמלק, אין לו שום חיות, כל החיות שלו מגיע ממני, וברגע שחיים עם הקב"ה ומשם יתפרדו כל פועלי און. וזהו פירוש הגמרא כל זמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה, פירוש שכל הסתכלות שלהם כלפי מעלה, והם כאי"ן בעיני עצמן, וכולן הם משעבדים לבם לאביהם שבשמים, שהוא ישפיע להם שכל ובינה לעבדו בלבב שלם, ואז בוודאי מנצחין.

נכתב על ידי הרב יצחק טווערסקי שליט"א

0527673016

5701554@gmail.com